Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. gruodžio 21 d.*

„Apeliacinis skundas — Valstybės pagalba — Oro uosto mokesčiai — SESV 108 straipsnio 2 dalis — SESV 263 straipsnio ketvirta pastraipa — Sprendimas pradėti formalią tyrimo procedūrą — Ieškinio dėl panaikinimo priimtinumas — Konkrečiai susijęs asmuo — Suinteresuotumas pareikšti ieškinį — SESV 107 straipsnio 1 dalis — Atrankumo sąlyga“

Byloje C-524/14 P

dėl 2014 m. lapkričio 20 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Europos Komisija, atstovaujama T. Maxian Rusche, R. Sauer ir V. Di Bucci, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

apeliantė,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Hansestadt Lübeck, *Flughafen Lübeck GmbH* teisių perėmėjui, atstovaujamam advokatų M. Núñez Müller ir I. Ruck,

ieškovui pirmojoje instancijoje,

palaikomam:

Vokietijos Federacinės Respublikos, atstovaujamos T. Henze ir K. Petersen,

Ispanijos Karalystės, atstovaujamos A. Sampol Pucurull,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas K. Lenaerts, pirmininko pavaduotojas A. Tizzano, kolegijų pirmininkai R. Silva de Lapuerta, T. von Danwitz, J. L. da Cruz Vilaça, E. Juhász, A. Prechal, teisėjai A. Borg Barthet, J. Malenovský, E. Jarašiūnas (pranešėjas), F. Biltgen, K. Jürimäe ir M. C. Lycourgos,

generalinis advokatas N. Wahl,

posėdžio sekretorius M. Aleksejev, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2016 m. gegužės 31 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2016 m. rugsėjo 15 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

* Proceso kalba: vokiečių.

priima šį

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu Europos Komisija prašo panaikinti 2014 m. rugsėjo 9 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Hansestadt Lübeck / Komisija* (T-461/12, toliau – skundžiamas sprendimas, EU:T:2014:758), kuriuo Bendrasis Teismas, pirma, panaikino 2012 m. vasario 22 d. Komisijos sprendimą C(2012) 1012 *final* dėl valstybės pagalbos SA.27585 ir SA.31149 (2012/C) (*ex* NN/2012, *ex* CP 31/2009 ir CP 162/2010) – Vokietija (toliau – ginčijamas sprendimas), kiek šis sprendimas susijęs su 2006 m. priimta Liubeko (Vokietija) oro uosto mokesčių tvarka (toliau – 2006 m. tvarka), ir, antra, atmetė likusią ieškinio dalį.

Faktinės bylos aplinkybės

2 Iki 2012 m. gruodžio 31 d. Liubeko oro uostą eksploatavo *Flughafen Lübeck GmbH* (toliau – FL). Iki 2005 m. lapkričio 30 d. FL 100 % priklausė ieškovui pirmojoje instancijoje – *Hansestadt Lübeck* (Liubeko miestas). Nuo 2005 m. gruodžio 1 d. iki 2009 m. spalio mėn. 90 % FL akcijų priklausė privačiai Naujosios Zelandijos įmonei *Infratil*, o likę 10 % – Liubeko miestui. Nuo 2009 m. lapkričio mėn. visos FL akcijos ir vėl priklausė Liubeko miestui. 2013 m. sausio 1 d. Liubeko oro uostas buvo parduotas bendrovei *Yasmina Flughafenmanagement GmbH*. Liubeko miestas perėmė visą FL turtą ir 2013 m. sausio 2 d. ši bendrovė buvo išbraukta iš įmonių registro.

3 Pagal 2006 m. galiojusios redakcijos 1964 m. birželio 19 d. *Luftverkehrs-Zulassungs-Ordnung* (Oro navigacijos licencijavimo taisyklės, *BGBl.* I, p. 370, toliau – *LuftVZO*) 43a straipsnio 1 dalį FL priėmė 2006 m. tvarką, ją patvirtino Šlėzvigo-Holšteino federalinės žemės oro navigacijos institucija. Nuo 2006 m. birželio 15 d. ši tvarka taikoma visoms oro transporto bendrovėms, kurios naudojasi Liubeko oro uostu, nebent oro uosto valdytojas ir oro transporto bendrovė būtų sudarę sutartį.

4 2007 m. Komisija priėmė sprendimą pradėti formalią tyrimo procedūrą dėl FL ir oro transporto bendrovės *Ryanair* sudarytos sutarties, kurioje šiai bendrovei buvo nustatyti mažesni mokesčiai nei numatytieji 1998 m. mokesčių tvarkoje, tuo metu taikomoje Liubeko oro uostui.

5 Laikydamasi nuomonės, kad pačioje 2006 m. tvarkoje galėjo būti numatyta valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, Komisija ginčijamu sprendimu pradėjo SESV 108 straipsnio 2 dalyje numatytą formalią tyrimo procedūrą dėl įvairių priemonių, susijusių su Liubeko oro uostu, taip pat ir dėl šios tvarkos.

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

6 2012 m. spalio 19 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo FL ieškinį, kuriuo ši prašė panaikinti ginčijamą sprendimą, kiek juo, pirma, dėl 2006 m. tvarkos pradėta formali tyrimo procedūra ir, antra, Vokietijos Federacinė Respublika įpareigota vykdyti nurodymą pateikti informaciją apie šią tvarką.

7 Dublike, pateiktame Bendrojo Teismo kanceliarijai 2013 m. vasario 20 d., Liubeko miestas pareiškė perimantis FL teises toliau nagrinėjant jos pareikštą ieškinį.

8 Grįsdamas pirmąjį reikalavimą Liubeko miestas rėmėsi penkiais pagrindais, kurių pirmasis grindžiamas Vokietijos Federacinės Respublikos teisės į gynybą pažeidimu, antrasis – pareigos atlikti kruopštų ir nešališką tyrimą pažeidimu, trečiasis – SESV 108 straipsnio 2 ir 3 dalių, 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias [SESV 108] straipsnio taikymo taisykles (OL L 83,

p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 339), 4, 6 straipsnių ir 13 straipsnio 1 dalies pažeidimu, ketvirtasis –SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu ir penktasis – pareigos motyvuoti pažeidimu.

9 Skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas konstatavo, kad pirmasis reikalavimas yra priimtinas, ir nusprendė, kad, viena vertus, reiškiant ieškinį ginčijamas sprendimas buvo tiesiogiai ir konkrečiai susijęs su FL, todėl ji turėjo teisę pareikšti ieškinį, ir, kita vertus, FL išsaugojo suinteresuotumą pareikšti ieškinį pardavus Liubeko oro uostą. Išnagrinėjęs bylą iš esmės, jis pritarė ketvirtajam pagrindui ir nusprendė, kad ginčijamame sprendime Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, kai padarė išvadą, jog 2006 m. tvarkoje įtvirtinti pranašumai yra atrankinio pobūdžio. Todėl Bendrasis Teismas panaikino ginčijamą sprendimą, kiek juo pradėta formali tyrimo procedūra dėl šios tvarkos.

Šalių reikalavimai ir procesas Teisingumo Teisme

10 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą,

— pripažinti pirmojoje instancijoje pareikštą ieškinį nepriimtinu, o nepatenkinus šio reikalavimo pripažinti jį neturinčiu dalyko,

— jei ir šis reikalavimas nebūtų patenkintas, pripažinti nepagrįsta ieškinio ketvirtojo pagrindo dalį, kurioje Liubeko miestas nurodo SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimą, kiek tai susiję su atrankiniu pobūdžiu, ir grąžinti bylą Bendrajam Teismui dėl kitų šio pagrindo dalių, taip pat ieškinio pirmojo, antrojo, trečiojo ir penktojo pagrindų ir

— priteisti iš Liubeko miesto pirmojoje ir apeliacinėje instancijose patirtas bylinėjimosi išlaidas, o jeigu byla būtų grąžinta Bendrajam Teismui, atidėti sprendimo dėl išlaidų pirmojoje ir apeliacinėje instancijose priėmimą.

11 Liubeko miestas Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti visą apeliacinį skundą ir patenkinti visus jo reikalavimus, pateiktus pirmojoje instancijoje, ir

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

12 2015 m. kovo 26 d. ir balandžio 14 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimis Vokietijos Federacinei Respublikai ir Ispanijos Karalystei buvo leista įstoti į bylą palaikyti Liubeko miesto reikalavimų.

Dėl apeliacinio skundo

Dėl apeliacinio skundo pirmojo pagrindo, grindžiamo tuo, kad ginčijamas sprendimas nebuvo konkrečiai susijęs su FL

Šalių argumentai

13 Apeliacinio skundo pirmuoju pagrindu Komisija priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad šis nusprendė, jog ginčijamas sprendimas buvo konkrečiai susijęs su FL, nors, anot jos, ne oro uosto valdytojas, o federalinės žemės priežiūros institucija nustato oro uosto mokesčius. Ji teigia, kad skundžiamo sprendimo 29–35 punktuose nuspręsdamas, kad priimdama 2006 m. tvarką FL įgyvendino tik jai vienai suteiktus įgaliojimus, Bendrasis Teismas nepaisė šiuo atveju taikytinos

nacionalinės teisės nuostatos, pagal kurią oro uosto mokesčių tvarką turi tvirtinti federalinės žemės priežiūros institucija, turinti laikytis federalinių teisės aktų dėl oro uosto mokesčių. Vien tai, kad oro uostą valdančiai viešajai įmonei pavesta siūlyti šią tvarką, nereiškia, kad ji pati, o ne valstybė yra įgaliota nustatyti pagal šią tvarką jos taikomą valdymą ir politiką. Komisija teigia, kad šiuo klausimu Bendrojo Teismo vertinimas prieštarauja tam, kas išdėstyta 1986 m. liepos 10 d. Sprendime *DEFI / Komisija* (282/85, EU:C:1986:316), kuriame, be kita ko, konstatuota, kad pagal taikytinus Prancūzijos teisės aktus Prancūzijos vyriausybė turi įgaliojimus nustatyti atitinkamos įstaigos valdymą ir politiką, taigi ir apibrėžti šios įstaigos turimus ginti interesus.

14 Liubeko miestas ir Vokietijos Federacinė Respublika prašo atmesti šį pagrindą.

Teisingumo Teismo vertinimas

15 Kaip skundžiamo sprendimo 26 punkte priminė Bendrasis Teismas, kiti nei sprendimo adresatas subjektai gali teigti, kad sprendimas konkrečiai su jais susijęs, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą, tik jeigu šis sprendimas juos paveikia dėl tam tikrų jiems būdingų savybių arba dėl faktinės situacijos, kuri juos išskiria iš kitų asmenų, todėl individualizuoja taip pat kaip ir asmenį, kuriam šis sprendimas skirtas (1963 m. liepos 15 d. Sprendimas *Plaumann / Komisija*, 25/62, EU:C:1963:17, p. 223; 2013 m. spalio 3 d. Sprendimo *Inuit Tapiriit Kanatami ir kt./Parlamentas ir Taryba*, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 72 punktas ir 2013 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Telefónica / Komisija*, C-274/12 P, EU:C:2013:852, 46 punktas).

16 Nagrinėjamu atveju prieš nuspręsdamas, kad ginčijamas sprendimas konkrečiai susijęs su FL, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 34 punkte konstatavo, kad ginčijamas sprendimas, kiek jis susijęs su 2006 m. tvarka, turėjo poveikį aktui, kurio viena iš rengėjų buvo FL, ir kliudė jai savo nuožiūra įgyvendinti savo įgaliojimus. Kad padarytų šią išvadą, skundžiamo sprendimo 29 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad, nors pagal *LuftVZO* 43a straipsnio 1 dalį oro uoste taikomų mokesčių tvarką turėjo patvirtinti federalinės žemės priežiūros institucija – šiuo atveju Šlėzvigo-Holšteino federalinės žemės oro navigacijos institucija, – iš šios nuostatos matyti, kad šią tvarką turėjo pasiūlyti oro uosto valdytojas ir kad priežiūros institucija nebuvo įgaliota pati nustatyti oro uosto mokesčių, o turėjo teisę tik patvirtinti arba atmesti pasiūlytą tvarką.

17 Skundžiamo sprendimo 30 ir 31 punktuose Bendrasis Teismas taip pat pažymėjo, jog iš ginčijamo sprendimo ir 2006 m. tvarkos matyti, kad galimybė nustatyti mažesnius mokesčius, taikant šioje tvarkoje numatytas nuolaidas, priklausė nuo sutarties, sudarytos tiesiogiai tarp Liubeko oro uosto valdytojo ir oro transporto bendrovės, nesikišant priežiūros institucijai, ir kad būtent remiantis FL ir *Ryanair* tiesiogiai sudarytomis sutartimis šiai oro transporto bendrovei buvo taikomi specialūs mokesčiai, skirtingi nuo numatytųjų 2006 m. tvarkoje.

18 Skundžiamo sprendimo 32 punkte Bendrasis Teismas iš to padarė išvadą, kad FL, kaip Liubeko oro uosto valdytoja, turėjo atskirus įgaliojimus nustatyti šiame oro uoste taikomus mokesčius ir neveikė vien kaip valstybės įgaliotinė, įgyvendinanti išimtinę valstybės kompetenciją. Todėl, Bendrojo Teismo nuomone, kompetencija priimti 2006 m. tvarką priklausė FL, o ne valstybės institucijoms, nepaisant reikalavimo, kad šią tvarką turi patvirtinti priežiūros institucija.

19 Taigi, atsižvelgęs į taikytiną nacionalinę teisę, Bendrasis Teismas nusprendė, kad, be kompetencijos siūlyti priežiūros institucijai tvarką, nustatančią Liubeko oro uoste taikomus mokesčius, FL turėjo atskirą kompetenciją priimti šią tvarką.

20 Kadangi Komisija ginčija šią išvadą remdamasi šio sprendimo 13 punkte išdėstytais argumentais, primintina, kad, kiek tai susiję su Bendrojo Teismo atliktu nacionalinės teisės aiškinimu, Teisingumo Teismas, nagrinėdamas apeliacinį skundą, turi teisę tikrinti tik tai, ar ši teisė nebuvo iškreipta, o toks

iškraipymas turi būti akivaizdžiai matomas iš bylos dokumentų (šiuo klausimu žr. 2011 m. liepos 5 d. Sprendimo *Edwin / VRDT*, C-263/09 P, EU:C:2011:452, 53 punktą ir 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *Prancūzija / Komisija*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 79 ir 80 punktus ir juose nurodytą teismo praktiką).

21 Nagrinėjamu atveju Komisija nesirėmė tokiu nacionalinės teisės iškraipymu ir juo labiau jo neįrodė. Iš tiesų ji neteigė ir neįrodė, kad Bendrojo Teismo padarytos išvados akivaizdžiai prieštarauja nagrinėjamų Vokietijos teisės nuostatų turiniui ar kad jis vienai iš jų priskyrė reikšmę, kuri jai akivaizdžiai nepriskirtina atsižvelgiant į kitus bylos duomenis (šiuo klausimu žr. 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *Prancūzija / Komisija*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 81 punktą).

22 Taigi apeliacinio skundo pirmąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepriimtiną.

Dėl apeliacinio skundo antrojo pagrindo, grindžiamo Liubeko miesto suinteresuotumo pareikšti ieškinį nebuvimu

Šalių argumentai

23 Nurodydama apeliacinio skundo antrąjį pagrindą Komisija teigia, jog skundžiamo sprendimo 37 punkte Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, konstatuodamas, kad, viena vertus, FL buvo suinteresuota pareikšti ieškinį net pardavus Liubeko oro uostą privačiam investuotojui, nes formali tyrimo procedūra nebuvo baigta ir ginčijamas sprendimas toliau kėlė pasekmių, ir, kita vertus, kad FL bet kuriuo atveju išsaugojo suinteresuotumą pareikšti ieškinį laikotarpiu iki pardavimo.

24 Komisija tvirtina, kad net nesant galutinio sprendimo, kuriuo užbaigiama formali tyrimo procedūra, ginčijamas sprendimas nebekėlė vienintelės savo teisinės pasekmės, t. y. pareigos vykstant tyrimui sustabdyti pagalbos priemonės taikymą, nes apie sustabdymą nebuvo paskelbta iki 2012 m. gruodžio 31 d., o nuo 2013 m. sausio 1 d., kai buvo privatizuotas Liubeko oro uostas, 2006 m. tvarka nebegalėjo būti laikoma įgyvendinama pagalbos schema, nes ji nebebuvo finansuojama iš viešųjų lėšų. Komisijos nuomone, Bendrojo Teismo vertinimas prieštarauja nusistovėjusiai Teisingumo Teismo praktikai, pagal kurią suinteresuotumas turi būti atsiradęs, esamas ir išlieka tik jeigu ieškinio rezultatas gali būti naudingas jį pareiškusiai šaliai. Be to, Liubeko miestas neįrodė, kad buvo kaip nors suinteresuotas toliau palaikyti savo ieškinį privatizavus Liubeko oro uostą.

25 Liubeko miestas ir Vokietijos Federacinė Respublika prašo atmesti šį pagrindą.

Teisingumo Teismo vertinimas

26 Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką, kiek tai susiję su ieškinio dalyku, ieškovo suinteresuotumas pareikšti ieškinį teisme turi egzistuoti reiškiant ieškinį, nes kitu atveju ieškinys būtų nepriimtinas. Šis bylos dalykas, kaip ir suinteresuotumas pareikšti ieškinį, turi išlikti iki teismo sprendimo priėmimo dienos, vadinasi, turi egzistuoti tikimybė, kad bylos baigtis bus naudinga ieškinį pareiškusiai šaliai, antraip nebūtų reikalinga priimti sprendimo (šiuo klausimu žr. 2013 m. gegužės 28 d. Sprendimo *Abdulrahim / Taryba ir Komisija*, C-239/12 P, EU:C:2013:331, 61 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

27 Nagrinėjamu atveju tam, kad atmestų Komisijos argumentą, jog 2013 m. sausio 1 d. pardavus Liubeko oro uostą privačiai bendrovei nustojo galioti nagrinėjama pagalbos schema, todėl pareiga sustabdyti šios schemos taikymą nebekėlė neigiamų pasekmių ir Liubeko miestas neturėjo suinteresuotumo siekti ginčijamo sprendimo panaikinimo, Bendrasis Teismas, kaip nurodyta šio sprendimo 23 punkte, nusprendė, kad formali tyrimo procedūra nebuvo baigta, todėl ginčijamas sprendimas toliau kėlė pasekmių ir Liubeko miestas bent jau išsaugojo suinteresuotumą pareikšti ieškinį laikotarpiu iki oro uosto pardavimo.

28 Visų pirma skundžiamo sprendimo 27 punkte Bendrasis Teismas, pasirėmęs, be kita ko, 2013 m. spalio 24 d. Sprendimu *Deutsche Post / Komisija* (C-77/12 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2013:695, 52 ir 53 punktai), priminė, kad sprendimas pradėti įgyvendinamos priemonės, pripažintos „nauja pagalba“, formalią tyrimo procedūrą sukelia savarankiškų teisinių pasekmių, ypač kiek tai susiję su šios priemonės įgyvendinimo sustabdymu. Jis pažymėjo, kad toks sprendimas neišvengiamai pakeičia šios priemonės teisinę reikšmę ir įmonių, kurioms ji taikoma, teisinę padėtį, be kita ko, kiek tai susiję su tolesniu šios priemonės įgyvendinimu. Jis taip pat pažymėjo, kad priėmus tokį sprendimą bent jau kyla rimtų abejonių dėl įgyvendinamos priemonės teisėtumo, turinčių paskatinti valstybę narę sustabdyti jos taikymą, ir kad tokiu sprendimu taip pat galima remtis nacionaliniame teisme, turinčiame priimti sprendimą dėl visų iš SESV 108 straipsnio 3 dalies paskutinio sakinio pažeidimo kylančių pasekmių.

29 Šiuo klausimu primintina, kad 2013 m. lapkričio 21 d. Sprendime *Deutsche Lufthansa* (C-284/12, EU:C:2013:755, 45 punktas) ir 2014 m. balandžio 4 d. Nutartyje *Flughafen Lübeck* (C-27/13, nepaskelbta Rink., EU:C:2014:240, 27 punktas) Teisingumo Teismas taip pat nusprendė, kad kai taikydama SESV 108 straipsnio 3 dalį Komisija yra pradėjusi formalią tyrimo procedūrą dėl įgyvendinamos priemonės, apie kurią nebuvo pranešta, ieškinį dėl šios priemonės nutraukimo ir jau išmokėtų sumų susigrąžinimo nagrinėjantis nacionalinis teismas privalo imtis visų būtinų priemonių, kad būtų atsižvelgta į galimą pareigos sustabdyti minėtos priemonės įgyvendinimą pažeidimą. Šiuo tikslu nacionalinis teismas gali nuspręsti sustabdyti aptariamos priemonės įgyvendinimą ir nurodyti susigrąžinti jau pervestas sumas. Jis taip pat gali nuspręsti nurodyti taikyti laikinąsias apsaugos priemones, siekdamas, viena vertus, apsaugoti atitinkamų šalių interesus ir, kita vertus, užtikrinti Komisijos sprendimo pradėti formalią tyrimo procedūrą veiksmingumą.

30 Taigi iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad, priešingai, nei teigia Komisija, pareiga sustabdyti ginčijamos priemonės įgyvendinimą nėra vienintelė teisinė pasekmė, kurią sukelia sprendimas pradėti formalią tyrimo procedūrą.

31 Nagrinėjamu atveju, atsižvelgiant į šią teismo praktiką, matyti, kad, kaip pažymėjo Bendrasis Teismas, privatizavus Liubeko oro uostą Liubeko miestui išliko bent jau rizika, kad nacionalinis teismas nurodys sugrąžinti galimą pagalbą, suteiktą laikotarpiu, kai FL buvo šio oro uosto savininkė. Taigi Bendrasis Teismas pagrįstai nusprendė, kad, Komisijai nepriėmus galutinio sprendimo baigti formalią tyrimo procedūrą, ginčijamo sprendimo pasekmės toliau išliko, todėl Liubeko miestas išsaugojo suinteresuotumą pareikšti ieškinį dėl šio sprendimo panaikinimo.

32 Taigi apeliacinio skundo antrąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl apeliacinio skundo trečiojo pagrindo, grindžiamo klaidingu 2006 m. tvarkos atrankumo vertinimu

Šalių argumentai

33 Nurodydama apeliacinio skundo trečiąjį pagrindą Komisija teigia, kad Bendrasis Teismas klaidingai išaiškino atrankumo sąlygą, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, nes skundžiamo sprendimo 53–55 punktuose konstatavo, kad, siekiant įvertinti viešojo subjekto nustatytos naudojimosi konkrečia preke ar paslauga tarifų skalės galimai atrankinį pobūdį, reikia patikrinti, ar ši tarifų skalė nediskriminuojant taikoma visoms įmonėms, kurios naudojasi ar gali naudotis šia preke ar paslauga, ir kad aplinkybė, jog 2006 m. tvarka taikoma tik oro transporto bendrovėms, kurios naudojasi Liubeko oro uostu, nėra svarbi.

34 Komisijos nuomone, toks aiškinimas prieštarauja Teisingumo Teismo praktikai, pagal kurią priemonė nėra bendrosios mokesčių arba ekonominės politikos priemonė ir todėl yra atrankinė, kai ji taikoma tik konkretiems ekonomikos sektoriams arba konkrečioms tam tikro sektoriaus įmonėms. Kadangi priemonė, kuria nustatomos sąlygos, kuriomis viešoji įmonė siūlo savo prekes ar paslaugas, niekada netaikoma visiems ūkio subjektams, ji visada bus atrankinė priemonė.

35 Anot Komisijos, nesvarbu tai, kad ši priemonė nediskriminuojant taikoma visoms įmonėms, kurios naudojasi ar gali naudotis šiomis prekėmis ar paslaugomis, nes nevienodo požiūrio ar diskriminacijos klausimas neturi reikšmės sprendžiant dėl pagalbos buvimo. Šiuo atžvilgiu Bendrasis Teismas tariamai klaidingai rėmėsi kriterijumi, įtvirtintu 2001 m. lapkričio 8 d. Sprendime *Adria-Wien Pipeline ir Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke* (C-143/99, EU:C:2001:598), nes jis taikomas tik mokesčių priemonėms, ir nepaisė 1988 m. vasario 2 d. Sprendimo *Kwekerij van der Kooy ir kt. / Komisija* (67/85, 68/85 ir 70/85, EU:C:1988:38), 1996 m. vasario 29 d. Sprendimo *Belgija / Komisija* (C-56/93, EU:C:1996:64), 2003 m. lapkričio 20 d. Sprendimo *GEMO* (C-126/01, EU:C:2003:622) ir 2011 m. lapkričio 15 d. Sprendimo *Komisija ir Ispanija / Government of Gibraltar ir Jungtinė Karalystė* (C-106/09 P ir C-107/09 P, EU:C:2011:732) turinio.

36 Komisija papildomai teigia, kad skundžiamo sprendimo 52 ir 53 punktuose Bendrasis Teismas taip pat nepaisė Teisingumo Teismo praktikos, pagal kurią, viena vertus, priemonės atrankumas vertinamas daugiausia atsižvelgiant į šios priemonės pasekmes ir, kita vertus, tik vienam veiklos sektoriui taikomos priemonės yra atrankinės. Ji pabrėžia, kad, nors Liubeko oro uostas tiesiogiai konkuruoja su Hamburgo (Vokietija) oro uostu, pagal 2006 m. tvarką suteiktas pranašumas teko tik Liubeko oro uostą naudojančioms oro transporto bendrovėms, ir to, kaip ji mano, pakako šios tvarkos atrankumui įrodyti. Laikantis Bendrojo Teismo požiūrio oro uostų mokesčius nustatančiai tvarkai būtų netaikomos su valstybės pagalba susijusios taisyklės.

37 Jei nebūtų pritarta ir šiems argumentams, Komisija teigia, jog net darant prielaidą, kad 2001 m. lapkričio 8 d. Sprendime (*Adria-Wien Pipeline ir Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke* C-143/99, EU:C:2001:598) įtvirtintas kriterijus taikytinas siekiant konstatuoti tam tikrų viešųjų institucijų rinkliavas įtvirtinančios tvarkos atrankumą, Bendrasis Teismas klaidingai išaiškino šį kriterijų. Siekiant nustatyti panašioje padėtyje esančias visas įmones, reikia ne remtis nagrinėjamos priemonės taikymo sritimi, o atsižvelgti į įmones, kurių biudžeto išlaidų eilutės yra analogiškos įmonių, gaunančių pranašumą dėl šios priemonės, eilutėms. Be to, Komisijos nuomone, 2006 m. tvarka yra atrankinio pobūdžio, nes neatitinka *LuftVZO* 43a straipsnio 1 dalyje įtvirtinto principo, privalomo visiems Vokietijos oro uostams, o todėl ir visoms juos aptarnaujančioms oro transporto bendrovėms; pagal šį principą oro uosto mokesčiai turi padengti išlaidas. Lemiamu veiksniu pripažindamas minėtos tvarkos taikymo sritį, o ne pagal šią nuostatą siekiamą tikslą, Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą.

38 Galiausiai Komisija teigia, kad Bendrasis Teismas padarė dar vieną teisės klaidą nenagrinėdamas, ar 2006 m. tvarkoje numatytos nuolaidos yra atrankinės, nes jos taikomos tik tam tikras sąlygas įvykdžiusioms oro transporto bendrovėms.

39 Liubeko miestas, Vokietijos Federacinė Respublika ir Ispanijos Karalystė prašo atmesti šį pagrindą.

Teisingumo Teismo vertinimas

40 Kaip skundžiamo sprendimo 43 punkte priminė Bendrasis Teismas, pagal nusistovėjusią teismo praktiką, norint priemonę kvalifikuoti kaip „valstybės pagalbą“, reikia, kad būtų įvykdytos visos toliau nurodytos sąlygos. Pirma, tai turi būti valstybės arba iš valstybės išteklių suteikta pagalba. Antra, ši pagalba turi galėti paveikti valstybių narių tarpusavio prekybą. Trečia, ji turi suteikti atrankinį pranašumą jos gavėjui. Ketvirta, ji turi iškraipyti konkurenciją arba galėti ją iškraipyti (žr., be kita ko, 2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *BVVG*, C-39/14, EU:C:2015:470, 24 punktą).

41 Kiek tai susiję su sąlyga dėl pranašumo atrankumo, kuris yra sąvokos „valstybės pagalba“, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, sudedamasis elementas, nes pagal šią nuostatą draudžiama pagalba, „palaikanti tam tikras įmones arba tam tikrų prekių gamybą“, iš skundžiamo sprendimo 45 ir 46 punktuose nurodytos nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad vertinant šią sąlygą reikia nustatyti, ar pagal konkrečią teisinę sistemą dėl nacionalinės priemonės „tam tikros įmonės ar tam tikrų prekių gamyba“ gali būti palaikomos labiau nei kitos, kurių, atsižvelgiant į

minėta sistema siekiamus tikslus, faktinė ir teisinė padėtis yra panaši. Sąvoka „valstybės pagalba“ neapima valstybės priemonių, kurias taikant diferencijuojamos įmonės ir kurios dėl šios priežasties *a priori* yra atrankinio pobūdžio, kai diferencijavimas grindžiamas sistemos, kurios dalis yra šios priemonės, pobūdžiu arba bendrąja struktūra (žr. 2001 m. lapkričio 8 d. Sprendimo *Adria-Wien Pipeline ir Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, C-143/99, EU:C:2001:598, 41 ir 42 punktus; 2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *British Aggregates / Komisija*, C-487/06 P, EU:C:2008:757, 82 ir 83 punktus; 2011 m. lapkričio 15 d. Sprendimo *Komisija ir Ispanija / Government of Gibraltar ir Jungtinė Karalystė*, C-106/09 P ir C-107/09 P, EU:C:2011:732, 74 ir 75 punktus ir 2015 m. sausio 14 d. Sprendimo *Eventech*, C-518/13, EU:C:2015:9, 54 ir 55 punktus).

42 Kad pritartų Liubeko miesto iškeltam pagrindui, grindžiamam SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu, nes Komisija ginčijamame sprendime pripažino 2006 m. tvarką atrankine, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 50 punkte pirmiausia konstatavo, kad ši ginčijamame sprendime padaryta išvada pagrįsta vieninteliu motyvu, kad nagrinėjami pranašumai buvo teikiami tik oro transporto bendrovėms, kurios naudojosi Liubeko oro uostu.

43 Toliau skundžiamo sprendimo 51 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad aplinkybė, jog 2006 m. tvarka taikoma tik nurodytoms bendrovėms, neatsiejama nuo Vokietijos teisinės sistemos, susijusios su oro uosto mokesčiais, ir tvarkos, kuria nustatomi tokie mokesčiai, pobūdžio ir kad pagal šią teisinę sistemą oro transporto bendrovėms, kurios naudojasi kitais Vokietijos oro uostais, juose taikoma tvarka dėl konkrečiai šiuose oro uostuose taikomų mokesčių, todėl jų padėtis nepanaši į bendrovių, kurios naudojasi Liubeko oro uostu, padėtį.

44 Be to, skundžiamo sprendimo 52 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, jog, nors iš teismo praktikos matyti, kad pagalba gali būti atrankinė, net jeigu ji taikoma visam ekonominiam sektoriui, ši teismo praktika, suformuota bendrai taikomų nacionalinių priemonių kontekste, nėra tiesiogiai susijusi su nagrinėjamu atveju, nes nagrinėjama priemonė taikoma ne visam ekonominiam sektoriui, o vien oro transporto bendrovėms, kurios naudojasi Liubeko oro uostu

45 Galiausiai skundžiamo sprendimo 53 punkte Bendrasis Teismas iš esmės nurodė, kad, siekiant įvertinti priemonės, kuria viešasis subjektas nustatė naudojimosi savo prekėmis ar paslaugomis tarifų skalę, galimai atrankinį pobūdį, reikia atsižvelgti į visas įmones, kurios naudojasi ar gali naudotis šia konkrečia preke ar paslauga, ir išnagrinėti, ar tik kai kurios iš jų įgyja arba gali įgyti galimą pranašumą.

46 Atsižvelgdamas į tai, skundžiamo sprendimo 54 ir 55 punktuose Bendrasis Teismas nusprendė, kad vien aplinkybė, jog 2006 m. tvarka taikoma tik oro transporto bendrovėms, kurios naudojasi Liubeko oro uostu, nėra svarbi nusprendžiant, kad ji yra atrankinio pobūdžio, ir kad kadangi neginčijama, jog visoms oro transporto bendrovėms gali būti taikomos šios tvarkos tarifinės nuostatos, „atsižvelgiant į ginčijamame sprendime nurodytus motyvus, Komisija klaidingai nusprendė, kad 2006 m. tvarka yra atrankinio pobūdžio“.

47 Šiuo klausimu pažymėtina, kad, priešingai, nei teigia Komisija, iš Teisingumo Teismo praktikos visiškai nematyti, kad priemonė, kuria viešoji įmonė nustatė naudojimosi savo prekėmis ar paslaugomis sąlygas, visada, taigi pagal savo pobūdį, yra atrankinė priemonė, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Teismo sprendimuose, kuriais ji remiasi, visų pirma nurodytuose šio sprendimo 35 punkte, neįtvirtintas toks apibendrinimas.

48 Atvirkščiai, pagal nusistovėjusią teismo praktiką SESV 107 straipsnio 1 dalyje valstybės parama nediferencijuojama pagal jos priežastis ar tikslus; ji apibrėžiama pagal poveikį, taigi neatsižvelgiant į naudojamą techniką (2011 m. lapkričio 15 d. Sprendimo *Komisija ir Ispanija / Government of Gibraltar ir Jungtinė Karalystė*, C-106/09 P ir C-107/09 P, EU:C:2011:732, 87 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

49 Vadinasi, nors negalima atmesti, kad priemonė, kuria viešoji įmonė nustato naudojimosi savo prekėmis ar paslaugomis sąlygas, nors ir taikoma bendrai visoms įmonėms, kurios naudojasi šiomis prekėmis ar paslaugomis, yra atrankinė, siekiant nustatyti, ar taip iš tiesų yra, reikia remtis ne šios priemonės pobūdžiu, o jos poveikiu ir patikrinti, ar pranašumą, kurį ji turėtų suteikti, faktiškai gauna tik kai kurios iš šių įmonių, nors atsižvelgiant į nagrinėjama schema siekiamą tikslą visų nurodytų įmonių faktinė ir teisinė padėtis panaši.

50 Tuo remiantis reikia daryti išvadą, kad šio sprendimo 34 punkte išdėstytas pagrindinis Komisijos argumentas, pagal kurį priemonė, kuria nustatomos sąlygos, kuriomis viešoji įmonė siūlo savo prekes ar paslaugas, visada bus atrankinė priemonė, yra nepagrįstas.

51 Šios išvados negali paneigti šio sprendimo 35 punkte nurodytas Komisijos teiginys, kad sprendžiant dėl pagalbos buvimo nesvarbu tai, kad ši priemonė nediskriminuojant taikoma visoms įmonėms, kurios naudojasi ar gali naudotis šiomis prekėmis ar paslaugomis, arba argumentas, kad Bendrasis Teismas klaidingai rėmėsi teismo praktika dėl mokesčių priemonių.

52 Iš tiesų, viena vertus, kaip matyti iš šio sprendimo 41 punkte primintos teismo praktikos, siekiant nustatyti, ar priemonė, nors taikoma visiems ūkio subjektams, galiausiai teikia pranašumą tik kai kurioms įmonėms, reikia išnagrinėti, ar tam tikros įmonės palaikomos labiau nei kitos, kurių faktinė ir teisinė padėtis, atsižvelgiant į atitinkamos teisinės sistemos siekiamus tikslus, yra panaši.

53 Taigi vertinimas, ar tokia priemonė yra atrankinio pobūdžio, iš esmės sutampa su vertinimu, ar ši priemonė nediskriminuojant taikoma visiems šiems ūkio subjektams (šiuo klausimu žr. 2015 m. sausio 14 d. Sprendimo *Eventech*, C-518/13, EU:C:2015:9, 53 punktą). Taigi, kaip generalinis advokatas pabrėžė išvados 75 punkte, atrankumo samprata susijusi su diskriminacijos samprata.

54 Kita vertus, iš šios teismo praktikos taip pat matyti, kad šis atrankumo vertinimas turi būti atliekamas atsižvelgiant į „konkrečią teisinę sistemą“. Vadinasi, siekiant įvertinti priemonės atrankumą, reikia išnagrinėti, ar pagal konkrečią teisinę sistemą minėta priemonė suteikia pranašumą tam tikroms įmonėms, palyginti su kitomis, kurių faktinė ir teisinė padėtis, atsižvelgiant į šios teisinės sistemos siekiamus tikslus, yra panaši (2006 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *Portugalija / Komisija*, C-88/03, EU:C:2006:511, 56 punktas ir 2011 m. liepos 28 d. Sprendimo *Mediaset / Komisija*, C-403/10 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2011:533, 36 punktas).

55 Siekiant tai išnagrinėti, iš esmės pirmiausia reikia apibrėžti referencinį pagrindą, į kurio sritį patenka nagrinėjama priemonė. Kaip savo išvados 77 ir 86–89 punktuose nurodė generalinis advokatas, šis metodas taikomas ne vien nagrinėjant mokesčių priemones, nes Teisingumo Teismas tik pažymėjo, kad referencinio pagrindo nustatymas yra ypač svarbus mokesčių priemonių atveju, kadangi pranašumo egzistavimas gali būti nustatytas tik palyginus su vadinamuoju „įprastu“ apmokestinimu (2006 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *Portugalija / Komisija*, C-88/03, EU:C:2006:511, 56 punktas).

56 Dėl šio sprendimo 36–38 punktuose išdėstytų papildomų Komisijos argumentų ir visų pirma dėl priekaišto, kad neatsižvelgta į nagrinėtos priemonės poveikį, pabrėžtina, kad Bendrasis Teismas patikrino ginčijamo sprendimo teisėtumą atsižvelgdamas į jo motyvus, pagal kuriuos nagrinėjami pranašumai buvo teikiami tik oro transporto bendrovėms, kurios naudojosi Liubeko oro uostu, ir konstatavo, kad šie motyvai buvo vieninteliai minėto sprendimo motyvai dėl atrankumo.

57 Taigi skundžiamo sprendimo 53 punkte implicitiškai nuspręsdamas, kad 2006 m. tvarka nebuvo diskriminacinė, o to paties sprendimo 55 punkte konstatuodamas, jog neginčijama, kad šios tvarkos tarifinės nuostatos gali būti taikomos visoms oro transporto bendrovėms, kurios naudojasi ar gali naudotis Liubeko oro uostu, Bendrasis Teismas atsižvelgė į šios tvarkos poveikį.

58 Antra, priešingai, nei teigia Komisija, priemonė, naudinga tik vienam veiklos sektoriui ar tik daliai šio sektoriaus įmonių, nebūtinai yra atrankinė. Iš tiesų, kaip matyti iš to, kas išdėstyta šio sprendimo 41 ir 47–55 punktuose, ji yra atrankinė, tik jeigu pagal konkrečią teisinę sistemą ji suteikia pranašumą tam tikroms įmonėms, palyginti su kitomis, kurios priklauso kitam ar tam pačiam sektoriui ir kurių faktinė ir teisinė padėtis, atsižvelgiant į šios teisinės sistemos siekiamus tikslus, yra panaši.

59 Be to, aplinkybės, kad Liubeko oro uostas tiesiogiai konkuruoja su Hamburgo ar kitais Vokietijos oro uostais ir kad pagal 2006 m. tvarką galimai teikiama nauda tenka tik oro transporto bendrovėms, kurios naudojasi Liubeko oro uostu, nepakanka šios tvarkos atrankumui įrodyti. Kad būtų konstatuotas atrankumas, reikia įrodyti, kad pagal visiems šiems oro uostams taikomą teisinę sistemą ši tvarka suteikia pranašumą oro transporto bendrovėms, kurios naudojasi Liubeko oro uostu, ir nenaudinga bendrovėms, kurios naudojasi kitais oro uostais ir kurių faktinė ir teisinė padėtis, atsižvelgiant į šios teisinės sistemos siekiamus tikslus, yra panaši.

60 Trečia, kaip matyti iš to, kas išdėstyta šio sprendimo 52–55 punktuose, siekiant nustatyti visas įmones, kurių faktinė ir teisinė padėtis yra panaši, pirma reikia apibrėžti teisinę sistemą, kurios siekiamo tikslo atžvilgiu prireikus turi būti nagrinėjamas pranašumą iš nagrinėjamos priemonės gaunančių ir jo negaunančių įmonių atitinkamos faktinės ir teisinės padėties panašumas.

61 Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo 32 ir 51 punktuose Bendrasis Teismas, naudodamasis įgaliojimais aiškinti nacionalinę teisę, konstatavo, kaip matyti iš šio sprendimo 16–21 punktų, kad pagal *LuftVZO* 43a straipsnio 1 dalį kiekvienas oro uosto valdytojas, įgyvendindamas jam suteiktą kompetenciją, parengia tame oro uoste taikomų mokesčių skalę.

62 Iš šio konstatavimo matyti, kad nagrinėjamu atveju oro uoste taikomi mokesčiai nustatomi ne *LuftVZO* 43a straipsnio 1 dalyje ar kitame visiems oro uostams taikomame teisės akte, nuo kurio nustatant 2006 m. tvarką galbūt nukrypta Liubeko oro uostą naudojančių oro transporto bendrovių naudai, bet paties oro uosto valdytojo naudojantis tik šiame oro uoste galiojančia kompetencija šiuo tikslu priimtoje tvarkoje. Taigi, kaip išvados 112 punkte pažymėjo generalinis advokatas, reikia konstatuoti, kad nagrinėjant, ar dėl 2006 m. tvarkos tam tikros oro transporto bendrovės palaikomos labiau nei kitos, kurių faktinė ir teisinė padėtis yra panaši, reikšmingas referencinis pagrindas yra tik Liubeko oro uostui taikytina sistema.

63 Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai, taip apribojęs nagrinėjamu atveju reikšmingą teisinę sistemą, priėjo prie išvados, kad kitus Vokietijos oro uostus aptarnaujančių oro transporto bendrovių padėtis nebuvo panaši į oro transporto bendrovių, kurios naudojasi Liubeko oro uostu, padėtį.

64 Vadinasi, konstatuodamas, kad 2006 m. tvarka nediskriminuojant buvo taikoma visoms oro transporto bendrovėms, kurios naudojosi ar galėjo naudotis Liubeko oro uostu, Bendrasis Teismas, atsižvelgęs į ginčijamo sprendimo motyvus, pagrįstai nusprendė, kad Komisija klaidingai pripažino šią tvarką atrankine.

65 Galiausiai Bendrojo Teismo negalima kaltinti tuo, kad jis neišnagrinėjo, ar 2006 m. tvarkoje numatytos nuolaidos buvo atrankinio pobūdžio, nes buvo naudingos tam tikroms oro transporto bendrovėms, kurios naudojosi Liubeko oro uostu, ir nenaudingos kitoms bendrovėms, kurios naudojosi tuo pačiu oro uostu. Iš tiesų, nors, kaip teigia Komisija, ginčijamame sprendime yra šių nuolaidų aprašymas ir išankstinis teisinis vertinimas, pastarasis susijęs tik su pranašumo, kaip jis suprantamas pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, buvimu, o minėto sprendimo motyvai dėl atrankumo grindžiami vieninteliu konstatavimu, kad nagrinėjami pranašumai buvo teikiami tik oro transporto bendrovėms, kurios naudojosi Liubeko oro uostu. Taigi Bendrasis Teismas, išnagrinėjęs Liubeko miesto nurodytą pagrindą, grindžiamą Komisijos padarytu SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu vertinant sąlygą dėl atrankumo, pagrįstai nusprendė dėl minėto sprendimo teisėtumo atsižvelgdamas tik į šio vertinimo motyvus.

66 Tuo remiantis reikia daryti išvadą, kad papildomas Komisijos argumentas nepagrįstas.

67 Vadinasi, apeliacinio skundo trečiąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl apeliacinio skundo ketvirtojo pagrindo, grindžiamo skundžiamo sprendimo motyvų trūkumu

Šalių argumentai

68 Nurodydama ketvirtąjį pagrindą Komisija teigia, pirma, kad skundžiamo sprendimo motyvai turi tris trūkumus. Visų pirma, šiame sprendime nėra jokio konstatavimo, susijusio su nagrinėjama priemone siekiamu tikslu, nors atsižvelgiant būtent į šį tikslą nustatytinos įmonės, kurių faktinė ir teisinė padėtis yra panaši. Be to, šiame sprendime nėra jokių motyvų, susijusių su 2006 m. tvarkoje numatytomis nuolaidomis. Galiausiai skundžiamame sprendime nepaaiškinta, kodėl ši tvarka buvo tokia akivaizdžiai neatrankinė, kad Komisija neturėjo teisės pradėti formalios tyrimo procedūros.

69 Antra, Komisija mano, kad Bendrojo Teismo motyvai prieštaringi, nes skundžiamo sprendimo 51 ir 53 punktuose jis rėmėsi teismo praktika dėl mokesčių priemonių atrankumo, o paskui sprendimo 57 punkte pareiškė, kad ši teismo praktika nereikšminga.

70 Liubeko miestas, Vokietijos Federacinė Respublika ir Ispanijos Karalystė prašo atmesti šį pagrindą.

Teisingumo Teismo vertinimas

71 Pirma, matyti, kad, atsižvelgdamas į ginčijamo sprendimo motyvus ir Komisijos jam pateiktus argumentus, pagal kuriuos 2006 m. tvarka buvo atrankinė, nes buvo taikoma tik oro transporto bendrovėms, kurios naudojosi Liubeko oro uostu, Bendrasis Teismas skundžiamame sprendime išsamiai išdėstė priežastis, dėl kurių jis nusprendė, kad vien ši aplinkybė neleido daryti tokios išvados. Konkrečiai kalbėdamas apie įmonių, kurių faktinė ir teisinė padėtis yra panaši, nustatymą, skundžiamo sprendimo 51 punkte jis paaiškino motyvus, dėl kurių oro transporto bendrovių, kurios naudojasi kitais Vokietijos oro uostais, padėtis pagal nagrinėjamą teisinę sistemą nepanaši į bendrovių, kurios naudojasi Liubeko oro uostu, padėtį.

72 Antra, dėl šio sprendimo 65 punkte nurodytų motyvų Bendrasis Teismas neprivalėjo spręsti dėl 2006 m. tvarkoje numatytų nuolaidų.

73 Trečia, Bendrasis Teismas turėjo vertinti ne tai, ar ši tvarka buvo akivaizdžiai atrankinė, bet, kaip bus matyti nagrinėjant apeliacinio skundo penktąjį pagrindą, tai, ar ginčijamame sprendime buvo padaryta akivaizdi vertinimo klaida.

74 Galiausiai Komisijos argumentas dėl prieštaringų motyvų kildinamas iš niekuo nepagrįsto teiginio.

75 Vadinasi, apeliacinio skundo ketvirtąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl apeliacinio skundo penktojo pagrindo, grindžiamo teisminės kontrolės, taikomos sprendimui pradėti formalią tyrimo procedūrą valstybės pagalbos srityje, ribų nepaisymu

Šalių argumentai

76 Nurodydama penktąjį pagrindą, Komisija teigia, kad Bendrasis Teismas nepaisė aplinkybės, jog sprendimui pradėti formalią tyrimo procedūrą taikoma ribota teisminė kontrolė, ypač kiek tai susiję su jo motyvais. Ji nurodo, kad paprastas išankstinis faktų vertinimas nepanaikino jos abejonių dėl 2006 m. tvarkos atrankumo. Jos nuomone, skundžiamame sprendime visai nepaaiškinta, kodėl 2006 m. tvarka buvo tokia akivaizdžiai neatrankinė, kad Komisija neturėjo teisės pradėti formalios tyrimo procedūros.

77 Liubeko miestas, Vokietijos Federacinė Respublika ir Ispanijos Karalystė prašo atmesti šį pagrindą.

Teisingumo Teismo vertinimas

78 Kaip skundžiamo sprendimo 42 punkte priminė Bendrasis Teismas, kai ieškovas ginčija Komisijos vertinimą dėl ginčijamos priemonės pripažinimo „valstybės pagalba“, Sąjungos teismo vykdoma sprendimo pradėti formalią tyrimo procedūrą teisėtumo kontrolė yra apribota patikrinimu, ar Komisija nepadarė akivaizdžių vertinimo klaidų (šiuo klausimu žr. 2011 m. liepos 21 d. Sprendimo *Alcoa Trasformazioni / Komisija*, C-194/09 P, EU:C:2011:497, 61 punktą).

79 Iš to, kas išdėstyta šio sprendimo 47–55 punktuose, matyti, jog Komisijos vertinimas, pagal kurį 2006 m. tvarkos teikiami pranašumai buvo atrankiniai, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, vien dėl to, kad jie buvo teikiami tik oro transporto bendrovėms, kurios naudojosi Liubeko oro uostu, ir kuriuo remdamasi ji nusprendė pradėti formalią tyrimo procedūrą dėl šios tvarkos, buvo akivaizdžiai klaidingas.

80 Taigi Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 59 punkte pagrįstai nusprendė, kad atsižvelgiant į šiuos motyvus ginčijamame sprendime padaryta akivaizdi vertinimo klaida, ir pagrįstai panaikino šį sprendimą, kiek jis susijęs su 2006 m. tvarka.

81 Vadinasi, apeliacinio skundo penktąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

82 Kadangi nė vienas iš pagrindų, kuriais apeliantė grindė savo apeliacinį skundą, nebuvo pripažintas pagrįstu, visas apeliacinis skundas turi būti atmestas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

83 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalį, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas, bylinėjimosi išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas. Pagal to paties reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 184 straipsnio 1 dalį, iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija pralaimėjo bylą, o Liubeko miestas reikalavo priteisti iš jos bylinėjimosi išlaidas, iš Komisijos priteisiamos dėl šio apeliacinio skundo patirtos bylinėjimosi išlaidos.

84 Pagal Procedūros reglamento 140 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal jo 184 straipsnio 1 dalį, Vokietijos Federacinė Respublika ir Ispanijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Europos Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas ir iš jos priteisiamos *Hansestadt Lübeck* patirtos bylinėjimosi išlaidos.

3. Vokietijos Federacinė Respublika ir Ispanijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.